

Advent

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ
SEDMÉHO DNE

9/2012

**Boží slovo
a probuzení církve**

**Přednášky
modlitebního
týdne**

Draží členové rodiny církve,

během tohoto modlitebního týdne budeme studovat téma s názvem „Boží slovo a probuzení církve“.

Pojem a myšlenka oživení se objevuje v Bibli neustále. Bůh bez ustání obnovuje a oživuje ty, kdo jsou ztraceni, dává život a sílu znaveným a snaží se o oživení mezi jím a jeho lidem.

Během tohoto týdne se zaměříme na několik způsobů, ve kterých je Boží slovo nedílnou součástí oživení nejen našich vlastních srdcí a domovů, ale také církve. Je jisté, že opravdové oživení nemůže přijít bez studia Božího slova a bez prožívání hlubokého a stálého přátelství s Ježíšem Kristem.

Zvu vás, abyste se do modlitebního týdne zapojili se svou světovou církevní rodinou mimořádným způsobem. Když budete číst a rozjímat nad hlavními body každého textu, prostě Ducha svatého, aby vám zjevil, jak si právě v ten konkrétní den můžete dané poselství přivlastnit do svého života. Modlete se, aby vám Pán seslal pozdní déšť Ducha svatého, aby oživil každého z nás jednotlivě i jako celek. Pokud máte ve své rodině děti, zapojte je a povídejte si s nimi u textů, které jsou napsány právě pro ně.

Boží slovo nás vyzývá: „Okuste a vizte, jak dobrý je Hospodin, blaže člověku, jenž doufá v něj! Ctěte Hospodina, jeho svatí, vždyť jeho ctitelům nic neschází“ (Ž 34,9.10; B21).

TED N. C. WILSON,
PŘEDSEDA
GENERÁLNÍ KONFERENCE

PRVNÍ SOBOTA

Boží slovo A PROBUZENÍ CÍRKVE

JSME PŘIPRAVENI SE ODEVZDAT?

Stojíme na počátku modlitebního týdne, který má název „Boží slovo a probuzení církve“. Někteří se mohou ptát, zda vlastně potřebujeme další poselství o probuzení, oživení či obnově církve. Možná jsi křesťan, adventista sedmého dne, který je spokojený s tím, když vidí, že věci fungují tak, jak tomu bylo v minulosti. Možná je základem tvé identity adventisty sedmého dne to, že každou sobotu chodíš do sboru na pěknou bohoslužbu a žiješ dobrým životem, který splňuje mravní kritéria. Pokud se ti zdá, že tohle stačí, pak sis nechal ujít tu nejlepší část toho, co znamená být adventistou sedmého dne!

Některé však myšlenka na oživení oslovuje. Když se díváme na světové události a společenské změny, je možné vnímat, že všechno stojí před katastrofou.

Možná toužíš po probuzení a myslíš si, že oživení bude znamenat návrat ke starým pořádkům – k jistotě dobře uspořádané doby a k osvědčeným řešením.

Bezpečnost a pořádek však nejsou pro každého. Pro některé další může oživení znamenat změnu. Rád bys viděl v církvi více činnosti, více zázraků a rychlý růst? I když se všechny tyto věci mohou stát a také jako důsledek probuzení církve přijdou, nejsou vlastním „srdcem“ oživení.

Jak budeme téma o obnově studovat, budeme jako jednotlivci a jako církev připraveni přijmout nádherný duchovní zážitek. Opravdové oživení musí však jít až za hranice krátké zkušenosti.

Musí to být i něco víc než jen nový začátek. Oživení a obnova znamenají návrat k úplnému počátku. „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest“ (J 1,1–3).

Jádro opravdové obnovy

Obnova a oživení znamenají více než jen návrat k základům nebo změnu. Je to více než otázka moci či vlivu. Oživení znamená obnovení našeho zaměření na Ježíše. Skrze Ježíše povstalo stvoření a pouze skrze něj můžeme být i my „znovu stvoření“ a obnoveni. Ježíš je a musí být ústředním bodem jakéhokoliv oživení.

Potřebujeme tento způsob probuzení? Jsme stále ještě na zemi. Ježíš ještě nepřišel, aby nás vzal domů. Ještě jsme nezažili zaslíbené vylití Ducha svatého, které nás uschopní, abychom dokončili dílo nesení trojandělského poselství „každé rase, kmeni, jazyku i národu“ (Zj 14,6). Jako církev potřebujeme obnovu, ale toto oživení k nám nepřijde najednou a celoplošně, nejprve musí být naší osobní zkušeností.

Potřebujeme probuzení my osobně? Každý z nás si může udělat krátký test, když si odpoví na tyto otázky: „Komu patří naše srdce? O kom přemýšlíme? O kom nejraději mluvíme? Komu patří naše největší náklonnost a pro koho jsme ochotni nejvíce udělat? Pokud jsme přijali do svého života

Ježíše Krista, často o něm přemýšlíme a k němu se vážou naše nehlubší myšlenky. Odevzdali jsme mu všechno, co máme a co jsme. Přejeme si být jako On a toužíme po tom, aby v nás působil jeho Duch. Toužíme jej následovat a dělat mu celým svým životem radost.“¹

Oživení vztahu

Abychom začala obnova církve, musíme se každý zaměřit na svůj vztah s Ježíšem. Pokud chápeme, že jsme spaseni milostí a že jsme plně závislí na mocném Bohu, který nás nejenom stvořil, ale také vykoupil, nemůžeme prožívat duchovní život mechanicky, se zákonickým přístupem. Naše vděčné a úplné odevzdání se našemu Pánu vyústí v Duchem naplněný, dynamický a pulzující křesťanský život a svědectví.

Všichni potřebujeme plně pochopit, kde se nacházíme v běhu času a kde stojíme s ohledem na Ježíšův brzký příchod. Musíme pamatovat na to, že všude kolem nás – a často také v nás – probíhá velký spor a ďábel chce vykořistit náš duchovní život a narušit naše spojení s Kristem. Chce, aby byl umlčen mocný hlas, o němž se píše ve 14. kapitole knihy Zjevení.

Poznat znamená sdílet se

Oživení, které potřebujeme, není založeno na emocích nebo zážracích. Chceme Ježíše lépe znát, abychom se o něj mohli více dělit. Pro hlásání evangelia potřebujeme motivaci a moc Ducha svatého. Prosme Ježíše, aby poslal zaslíbeného Ducha svatého, jako to udělal pro své čekající následovníky o Letnicích (J 16,7). Jako církev nás čeká úkol oslovit velká města. Již více než polovina světové populace žije ve městech, a přesto v mnoha z nich nemáme naše sbory. Naše poslání a pověření však bude naplněno „ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů“ (Za 4,6).

Nové plány a strategie mohou mít své místo, ale to, co doopravdy potřebujeme, je moc Slova, jež na počátku stvořilo všechny věci a které činí zázraky i dnes. Potřebujeme se otevřít, aby-

chom se mohli stát Božími vyslanci, kteří nesou dobrou zprávu „každé rase, kmeni, jazyku i národu“ (Zj 14,6) o Ježíšově spásném vítězství a o jeho brzkém příchodu.

Vztah s Bohem

Poznávejme Ježíše stále víc, prožívejme s ním vztah, chodme s ním každý den. Jen pokud Ježíše budeme dobře znát, můžeme ho představit druhým lidem. Přijetí Ježíše není jednorázovou záležitostí. Musí to být rostoucí zkušenost. Jako apoštol Pavel i my musíme být ochotni umírat každodenně sami sobě (Ga 2,20).

Jak však můžeme správně prožívat vztah s Ježíšem? Každý vztah je o komunikaci. Modlitba otevírá naše srdce a vede nás do důvěrného rozhovoru s Ježíšem. Překážky, které nás od této zkušenosti s Ježíšem oddělují, padají, když Boha požádáme, aby je odstranil. Když s Ježíšem trávíme čas na modlitbě, může být skrze Ducha svatého zlomena veškerá pýcha, hořkost, pocit sebeuspokojení i materialismus.

V našem životě, který je zavalen tolika požadavky na náš čas a pozornost, je velkou výzvou, abychom dokázali udržovat vztah s Ježíšem živý. Musíme aktivně vybojovávat a oddělovat čas, ve kterém budeme naslouchat Bohu.

I když k nám Bůh mluví skrze přírodu i působení Ducha svatého na naši mysl, nejjasnější způsob, jakým s námi Bůh komunikuje, je skrze své slovo. Když trávíme čas studiem Božího slova, žádejme na modlitbě Ducha svatého, aby byl přítomen a aby odstranil vše, co nás od Boha dělí.

Jako adventistům sedmého dne nám byl svěřen nádherný poklad. Duch prorocký je jedním z největších Božích darů pro Boží lid poslední doby. Je to, slovy Ellen Whiteové, „menší světlo“, které vede k „většímu světlu“.² Studujme proto rady tohoto Božího posla. Dovolte jim, aby vás přitáhly k Ježíši a povzbudily vás k hlubšímu studiu Božího slova.

Pravda, která je v Ježíši

Protože žijeme ve významném období světových dějin, je obzvláště důležité, abychom chápali,

jak je všechno naše učení zakotvené v Ježíši.

Vbrzku nás zasáhnou události doby konce. Kristus se brzy vrátí a s definitivní platností ukončí dějiny světa plné hříchu. Krev Ježíše Krista na kříži a jeho služba velekněze v nebeské svatyni mají jediný smysl – abychom všichni, kteří se mu odevzdáváme, vyznáváme své hříchy a přijímáme jej za svého Spasitele, mohli být smířeni s Bohem a mohli mít věčný život. Pokud známe Beránka – našeho Velekněze a přicházejícího Krále – nemusíme se obávat soudu.

Přicházející Král

Pro nás je důležité, abychom chápali, jaký bude sled událostí, které se mají odehrát v blízké budoucnosti. Až se Kristus vrátí při svém druhém příchodu, uvidí ho všichni lidé. To je naděje, na kterou čekáme a o níž jsme přesvědčeni, že se naplní velmi brzy. Dokonce už i nyní vidíme, že se věci kolem nás rozpadají. V evangeliu Matouše ve 24. kapitole jsou popsána znamení Ježíšova příchodu. Stačí se dívat kolem sebe na hospodářské krize, politickou nestabilitu, nové nemoci či společenský a morální úpadek, abychom mohli rozpoznat, že se tato znamení naplňují. Již také existují tendence, jež chtějí vytvořit náboženský systém, který bude usilovat o potlačení náboženské svobody a prosazovat náhradní den uctívání Boha.

Až Pán Ježíš přijde podruhé, jeho nohy se nedotknou této Země, ale my budeme vyzdvíženi do nebeského oblaku „vzhůru vstříc Pánu“ (1Te 4,17). Ale ještě před jeho návratem se satan bude snažit „podvést vyvolené“, jak to popisuje text v Matoušově evangeliu 24,24. Pokusí se proměnit v „anděla světla“ (2K 11,14) a bude tak chtít ztělesnit Krista. Jak rozeznáme tohoto podvodníka od skutečného Krista? Představte si zběsilé zpravodajství sdělovacích prostředků, které bude všem „dokazovat“, že tento „Kristus“ je skutečný. „A satan, obklopený anděly zla, bude předvádět všemožné zázraky a s jejich pomocí svádět vyvolené.“¹ Nebudeme moci důvěřovat svým fyzickým smyslům. Budeme muset mít duchovní zrak

obnovený Duchem svatým. Budeme potřebovat být v souladu se svým Spasitelem a obeznámeni s jeho hlasem v Božím slově, abychom mohli být v nejméně hodině Země schopni „žít z víry“ (Ř 1,17).

Blízko cílové pásky

Věřím, že Boží plán závěrečného díla bude brzy uskutečněn. Žijme s Kristem a očekávejme na Ducha svatého. Nechejme se použít k hlásání Božího poselství tomuto světu, aby mohlo být splněno zaslíbení zaznamenané v knize Abakuk: „Země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy, jako vody pokrývají moře“ (Abk 2,14). Boží dílo na zemi bude dokončeno. Ježíš přijde jako mocný Vysvoboditel. Přijde jako Král králů a Pán pánů, aby vzal své děti domů.

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Jak si můžeme v hluku našeho médií přesyceného světa udržet svůj pohled zaměřený na Ježíše? Jaké praktické kroky můžeme učinit, abychom ho nechali naplnit naše životy?
2. Hodně slyšíme a mluvíme o „pravdě“. Jak tato „pravda, která je v Ježíši“ (Ef 4,21), vypadá, když jsi na svém pracovišti?
3. Probuzení, obnova a oživení se týkají jednotlivců i celého společenství. Co pro něj můžeme konkrétně udělat ve svých životech a v našem sboru?

TED N. C. WILSON,

PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE

¹ Ellen Whiteová, Cesta k vnitřnímu pokoji (2005), str. 72; Steps to Christ, str. 58.

² Ellen Whiteová, Evangelism, str. 257.

³ Ellen Whiteová, Rady pro církve, str. 39; Counsels for the Church, str. 39.

NEDĚLE

Moc Božího slova v našich životech

JAK MŮŽEME MÍT Z BOŽÍHO SLOVA UŽITEK

Život se neudrhuje sám o sobě. Živé organizmy, aby zůstaly při životě, jsou závislé na prvcích ze svého okolí. Voda, jídlo, kyslík – abychom jich zmínili alespoň pár – jsou pro existenci života nepostradatelné.

Z biblického pohledu může v prostředí, které je ve stavu rozkladu a znamená stálou hrozbu smysluplné lidské existenci, život udržet a zachovat pouze Bůh. Život je udržován zejména Božím slovem. To platí především v našem duchovním životě, který – aby zůstal plný života – potřebuje neustále čerpat sílu od Boha.

Bůh a jeho slovo

Žalmista napsal: „Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem“ (Ž 33,6). Stvoření obecně a život zejména se zrodily skrze moc Božího slova. Samotná lidská existence je podmíněna „vším, co vychází z Hospodinových úst“ (Dt 8,3).

Spojení mezi životem a Božím slovem je hluboké, nezměrné a stálé. Slovo, jež tvořilo, je totéž slovo, které stvoření neustále udržuje. Moc Boží je nám zjevena v jeho slovu, v jeho mluvení k nám.

Skrze své slovo k nám Bůh promlouvá v našich konkrétních životních situacích a zjevuje svému lidu svůj plán a vůli pro něj. Jeho slovo má vždy za cíl naše duševní blaho, protože je „dobré“ (Iz 39,8). Na Sinaji slyšeli izraelité Hospodinovo slovo, které k nim hovořilo a jež jim dalo „pří-
mé řády a spolehlivá nařízení, dobrá nařízení

a přikázání“ (Neh 9,13). Slovo na sebe často bere formu zaslíbení, na něž se můžeme vždy spolehnout a které předjímá plné uskutečnění Božího plánu spasení (Ž 105,42–45).

Salomoun mluvil k lidu o moci Božího slova: „Požehnán buď Hospodin, který podle svého slova dal odpočinutí Izraeli, svému lidu. Nezapadlo ani jedno ze všech dobrých slov, která mluvil skrze svého služebníka Mojžíše“ (1Kr 8,56). Boží slovo je spolehlivé, protože Bůh plní to, co zaslubuje: „Neboť slovo Hospodinovo je přímé, v každém svém díle je věrný“ (Ž 33,4). Bůh jedná v souladu s tím, co říká; On je čestný Bůh.

Ježíš a Slovo

Slovo Boží je však mnohem více než jen slyšitelný výrok vycházející z Božích úst. Je viditelné. „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně“ (J 1,1–3). Je to totéž spolehlivé, důvěryhodné a mocné Boží slovo jako ve Starém zákoně. V Novém zákoně se však událo něco neočekávaného: „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy“ (J 1,14).

V Ježíši, který je ztotožněn se Slovem, je nám ukázána Boží vůle pro naše životy. On je naším Spasitelem. V Ježíši k nám promlouvá Bůh (J 14,10). Jako vtělené Slovo Boží je Ježíš také

slovem pravdy (2K 6,7), smíření (2K 5,19), spásy (Sk 13,26) a slovem kříže (1K 1,18). Ježíš Kristus sjednotil lidstvo a Boha a na kříži projevils spásnou moc Božího slova.

Bůh může uskutečnit vše, co vyřkne. Když Bůh něco říká, děje se to. Možná se to neuskuteční tak rychle, jak bychom rádi, ale určitě se to stane.

Boží slovo činí to, co oznamuje nebo vyjadřuje. Žalmista napsal, že Bůh „seslal slovo své a uzdravil je (svůj lid), zachránil je z jámy“ (Ž 107,20). Když se Hospodin odvolává na slovo, které vychází z jeho úst, říká: „Nenavrátil se ke mně s prázdnotou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal“ (Iz 55,11). Když Hospodin mluví, věci se dějí!

Když na Galilejském jezeře ohrožovala bouře bezpečí učedníků, Ježíš vstal, „pohrozil větru a řekl moři: ‚Zmlkni, utiš se!‘ I ustál vítr a bylo veliké ticho“ (Mk 4,39). Poručil démonům, aby opustili své oběti, a oni z nich vyšli (Mk 1,25). Tím, že řekl slovo, uzdravil lidi (Mt 8,8). Ale především jeho slovo přinášelo odpuštění hříšníkům (Mt 9,1–7).

Boží slovo a já

Jsme těmi, komu je Boží slovo adresováno. Bůh k nám mluví jako Stvořitel a Vykupitel. Přeje si, abychom znali jeho plán a jeho vůli pro nás. Chce, abychom vyšli ze své existenční temnoty do světla smysluplného života.

Boží slovo je zdrojem a tryskající fontánou věčného života (J 5,24; 6,63). Jeho slovo musíme znát, protože se – jak nám Ježíš ukázal ve svém životě – dotýká každého aspektu našeho života. Naslouchání Božímu slovu je otázkou života a smrti. Bůh si přeje, abychom jej zaslechli: „Dal jsem odpověď těm, kdo se neptali, dal jsem se nalézt těm, kdo mě nehledali. Řekl jsem: ‚Hle, tady jsem, jsem tady,‘ pronárodu, který nevzyval mé jméno“ (Iz 65,1).

Jsme vyzýváni, abychom Božímu slovu, které k nám v Písmu hovoří, naslouchali (Iz 66,4). Toto slyšení však musí být doprovázeno tím, že to, co Boží slovo říká, ve svém životě děláme. Ježíš řekl: „A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude

podoben rozvážnému muži, který postavil svůj dům na skále“ (Mt 7,24; srov. 2Pa 34,21). Naše poslušnost Božímu slovu ukazuje, že jsme ho opravdu zaslechli a přivlastnili si ho.

Je důležité, abychom četli Boží slovo pod vedením Ducha svatého, protože pouze pod jeho vlivem se může náš život změnit (2K 3,15–18). Měli bychom Boží slovo zkoumat, protože svědčí o tom, jenž nám jediný může darovat věčný život (J 5,39). V procesu přivlastňování si Božího slova o něm musíme přemýšlet a umožnit svým myšlenkám spočinout v obsahu a významu Božího slova a v jeho významu pro nás jako jednotlivce.

Abychom měli užitek z Božího slova, je potřeba investovat do jeho čtení náš čas. To je však pro lidské srdce nepřírozené. Nezbytnou se proto stává modlitba, protože skrze ni můžeme žádat Pána, aby nás vytrhl z duchovní netečnosti a vložil do našich srdcí touhu a ochotu naslouchat jeho slovu.

Naši prosbu v modlitbě bychom pak měli převést v čin tím, že každý den Boží slovo otevřeme. Čím více ho čteme, tím lépe rozumíme jeho poselství. Nesmíme ho přestat číst, i když nejsme schopni porozumět všemu, co v něm najdeme. Prostě ho jen čteme a dovolme jeho poselství, aby pronikalo do naší mysli a srdce. Během tohoto procesu budeme pomalu proměňováni mocí Ducha svatého.

Když nasloucháme, čteme a rozjímáme o Božím slovu, děje se něco velkého: Kristus – Slovo – přichází, aby skrze víru přebýval v našich srdcích (Ef 3,17).

Boží slovo je živé, a proto může oživit i nás: „Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč... rozsuzuje touhy i myšlenky srdce“ (Žd 4,12). Protože je živé, může v našich životech vykonat to, co ohlašuje. Věrme v Boží slovo, protože ten, který k nám skrze ně promlouvá, je spolehlivý a má moc uskutečnit to, co zaslubuje.

Dovolme Božímu slovu, aby nás každý den vyučovalo (2Tm 3,15). Nechme ho, aby nás utěšovalo, když čelíme obtížím, pokušením a utrpením (Ž 119,16.162). Ať naděje nalezená na jeho stránkách naplní naše srdce radostí (Ž 56,10.11; 2K 1,20).

Dovolme Božímu Slovu z kříže naplnit naše srdce, abychom mohli hořet jako oheň a sloužit Pánu i druhým (Jr 23,29).

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Bůh k nám hovoří ve stvoření. V čem v přírodě můžeme rozpoznat Boží stvořitelskou a udržující moc?
2. Moc Božího slova se projevila také v Ježíšově životě a jeho pozemské službě. V kterých

- příběhích z Ježíšova života můžeme rozpoznat, že v nich je zjevena moc Božího slova?
3. Boží moc se také projevuje v jeho slovu o vykoupení. Jak vnímáme moc Božího slova v našich životech?

ANGEL MANUEL RODRÍGUEZ,
PŘED ODCHODEM DO DŮCHODU
V ROCE 2011 SLOUŽIL JAKO ŘEDITEL
BIBLICKÉHO BADATELSKÉHO INSTITUTU

PONDĚLÍ

SRDCE A PŮDA

CO JE VE TVÉM SRDCI?

Ježíšovo podobenství o rozsévání v Lukášově evangeliu 8,4–15 hovoří o stavu našich srdcí. Bůh touží do našich srdcí zasadit své slovo; ale to, zda přinese ovoce, záleží na stavu našich srdcí.

Jak vypadá srdce, které je otevřené Božímu hlasu?

Jak v něm může semeno Božího slova růst a zakořenit?

Jak může Boží slovo v našich životech způsobit duchovní oživení?

Rozséváč, semeno a půda

Podobenství o rozsévání nalézáme ve všech třech synoptických evangeliích (Mt 13,1–9.18–23; Mk 4,1–9.13–20; L 8,4–8.11–15). Všechny verze obsahují tři základní prvky: rozséváče, semeno a půdu.

Rozséváč

Rozsévát znamená rozházet semena po zemi. V biblických dobách nosili zemědělci semena v košíku nebo v pytlíku. Nabrali si plnou hrst semen a rozhazovali je.

Když rozséváč rozhazuje semena, sotva si vezme jedno semeno, opatrně ho umístí do země a jde dál. Když si rozséváč vymezí prostor, ve kterém budou rozsévát, házejí poměrně velké množství semen, protože vědí, že ne všechna semena se uchytí.

Písmo rozpoznává jako rozséváče Pána Boha (Mt 13,37). Ellen Whiteová napsala: „Jako rozséváč vychází na pole, tak přišel Pán Ježíš, aby rozséval nebeské semeno pravdy.“¹

Semeno

Písmo ztotožňuje semeno s Božím slovem (L 8,11). Stejně jako semeno v sobě schraňuje

život rostliny, je Boží slovo životodárné pro ty, kteří ho přijímají. Zdá se, že stejně jako zemědělec rozptýluje semena, „hází“ Bůh své slovo na některá málo pravděpodobná místa.

Před mnoha lety se v moskevském divadle obrátil herecký idol Alexandr Rostovcev, když v zesměšňující hře nazvané „Kristus ve smokinu“ hrál roli Ježíše. Měl přečíst dva verše z kázání na hoře, odložit svůj šat a zvolat: „Dejte mi můj smoking a cylindr!“ Když ale četl slova: „Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské. Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni“ (Mt 5,3.4), začal se trást. Místo aby se držel scénáře, pokračoval ve čtení Matoušovy 5. kapitoly, ignoroval pokašlávání, volání a klepání nohou ostatních herců. Nakonec si vzpomněl na verš, který se naučil v dětství v pravoslavné církvi, a zvolal: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ (L 23,42) Rostovcev v tuto chvíli uvěřil Ježíši Kristu jako svému osobnímu Spasiteli.²

Bůh „hází“ své slovo na ta nejnepravděpodobnější místa, aby se pokusil zachránit tolik svých vzpurných dětí, kolik jen může.

I když semena pravdy do lidských srdcí přišel rozsévat Kristus, volá také nás, abychom s ním spolupracovali a také zasévali semena pravdy do lidských srdcí. Zasévání však není vždy jednoduché, jak to bylo vidět na Ježíšově pozemském životě.

Ellen Whiteová napsala: „Opustil svůj domov jistoty a pokoje, opustil slávu, kterou sdílel s Otcem ještě před stvořením světa, zřekl se svého postavení Vládcе vesmíru, vyšel jako muž bolesti, jako člověk vystavený pokušení. Vyšel, aby v slzách rozséval semeno života pro hříšný svět, aby ho zavlážil svou krví.“³

Je možné, že při rozsévání semen Boží pravdy někdy budeme prožívat utrpení a osamělost. Ale rozsévání není nikdy zbytečné. Vzpomeňme si na naše předchůdce v dějinách křesťanství: na Valdenské, Jana Viklefa, Jana Husa... Tito lidé se odevzdali službě pro Boha a někteří pro něj dokonce položili své životy. Ellen Whiteová o nich napsala: „Byli pronásledováni až k smrti, jejich

krev však zavlážovala zaseté semeno a přinášela plody.“⁴

Půda

Zdravá půda je složena z několika složek. Pokud některá chybí, půda je v nerovnováze a ovlivňuje život rostlin, které v ní rostou. Když jsou rostliny silné a zdravé, jsou schopné odolat svým „nepřátelům“: plevelu, hmyzu, suchu... Podobně i náš duchovní život by měl být v rovnováze.

V tomto podobenství je patrné dílo nepřítelů. Na tvrdém povrchu cesty, kde je Boží slovo pošlapáno a nedoceněno, satan jej „krade“ ze srdce posluchačů. Na skalnaté zemi rostliny nemají kořeny v hloubce, satan proto může Boží slovo ze srdce „odstranit“. Když se trnům pečování, starostí, bohatství či zábavy dovolí, aby rostliny vytlačily, satan „dusí“ Boží slovo v srdci.

Všimněme si ale rostlin v dobré, zdravé půdě. V této půdě satan nemohl ohrozit semena Božího slova, která zůstala pevně zakořeněna v srdci. Nepřítel se stal bezmocným! Zrno vzrostlo a „přineslo stonásobný užitek“ (L 8,8).

Stvoř mi, Bože, čisté srdce

Pokud jste jako já, najdete se výše ve více než jednom popisu půdy. Co můžeme z naší strany udělat pro to, abychom udrželi stav našich duší silný a zdravý a mohli přinášet ovoce? Navrhují tři věci:

1. Popis dobré půdy u L 8,15 předpokládá, že lidé, kteří slyšeli Boží slovo, měli „dobré a upřímné srdce“. Modleme se za čisté srdce a správného ducha. My všichni jsme zhřešili a nacházíme se daleko od Boží slávy (Ř 3,23; 7,14). Kvůli hříchu jsou i naše dobré skutky poskvrněné nečistými motivy. Modleme se proto slovy žalmu: „Odvrať svou tvář od mých hříchů, zahraď všechny moje nepravosti. Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha“ (Ž 51,11.12).
2. Dalším znakem dobré půdy je, že lidé Boží slovo „zachovávají“. To předpokládá tyto kroky:

- a) Musíme Boží slovo slyšet. Trávíme čas nad Božím slovem? Nasloucháme kázáním ve sboru, v nichž zaznívá jeho slovo? Studujeme Boží slovo se spoluvěřícími? To všechno jsou skvělé způsoby, kdy můžeme zaslechnout, jak k nám Bůh hovoří.
 - b) Musíme Božímu slovu porozumět. Děláme si čas, abychom s ním zápasili? Abychom ho studovali? Čteme ho společně s ostatními a rozmlouváme o něm? Boží slovo není vždy jednoduché k porozumění, ale Bůh zaslubuje, že nám Duch svatý pomůže (1K 2,10–12).
 - c) Musíme Boží slovo přijmout. Chceme obdržet poselství od Boha? Když pochopíme, co nám Bůh říká, někdy (budme upřímní) to prostě nechceme přijmout! Pokud však Boží slovo přijmeme do svých životů, budou nakonec naše srdce i mysl naplněny pokojem, který převyšuje každé pomyšlení (Fp 4,7).
 - d) Musíme Boží slovo poslechnout. Přijetí je jedna věc; učinit krok poslušnosti je něco jiného. Ať už se to týká veřejného následování Pána (například u dodržování soboty nebo zanechání toho, co škodí mně nebo druhým), či je to soukromějšího rázu, poslušnost volá k činu.
3. Dobrá půda však také znamená, že lidé „s vytrvalostí přinášejí úrodu“ (L 8,15). Jak často se při modlitbě ptáš: „Pane, jak dlouho bude trvat to či ono? Jak dlouho ještě bude trvat, než se ten druhý rozhodne pro tebe?“ Často chceme, aby vše bylo velmi rychle. Ke křesťanskému životu však patří i trpělivost (v Bibli kralické je verš v L 8,15 přeložen: „užitek přinášejí v trpělivosti“).

Dobrá půda, dobrá úroda

Co je v tvém srdci? Vážíš si Božího slova? Jsi v něm zakořeněn? Chceš, aby Bůh utišil tvé úzkostné srdce? Ať už je stav tvého srdce jakýkoliv, Bůh je ochoten a schopen zasadit do něj svá semena života.

Modli se za čisté srdce. Slyš, rozuměj, přijímej a poslouchej Boží slovo. Zůstávej v něm a očekávej, že pod jeho vedením porosteš.

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Přemýšlejte o své současné situaci. Je půda vašeho srdce a křesťanského života dobrá, nebo je udupaná, skalnatá či zaplevelená? Proč?
2. Jakou věc, která zlepší půdu vašeho duchovního prožívání, byste udělali, aby Boží slovo mohlo lépe a jednodušeji růst?
3. Co pro vás v souvislosti s tímto podobenstvím znamená růst ke zralosti?

BONITA SHIELDSOVÁ
JE REDAKTORKOU
V ODDĚLENÍ SOBOTNÍ ŠKOLY
GENERÁLNÍ KONFERENCE

- ¹ Ellen Whiteová, Perly moudrosti, str. 14; Christ's Object Lessons, str. 33.
- ² Převzato z J. K. Johnston, Why Christians Sin, str. 121.
- ³ Ellen Whiteová, Perly moudrosti, str. 16; Christ's Object Lessons, str. 36.
- ⁴ Ellen Whiteová, Velké drama věků, str. 56; The Great Controversy, str. 78.

ÚTERÝ

PŘEKROČIT JORDÁN

SLOVO BOŽÍ A ŘEKA JORDÁN

Izraelský národ došel do nádherného údolí Šitím, které bylo plné akáciových stromů. Pro Jozua to však byla doba velké nejistoty a těžkého úkolu. Před Izraelci stála řeka Jordán a na jejím protějším břehu čekalo Jericho, obrovská a silná pevnost.

Byl čas překročit Jordán. Jen si představte, jak se Jozue asi cítil. Mojžíš zemřel. Odešel právě v okamžiku, kdy ho bylo nejvíce potřeba, na hranici zaslíbené země! Jak přejít Jordán, ještě k tomu tehdy, když je rozvodněný? (Joz 3,15) Jak zdolat silné zdi Jericha a obry, kteří v něm žijí? Jak by v tomto klíčovém okamžiku byla potřeba Mojžíšova moudrost a jeho zkušenosti! Jak měl Jozue překonat tento problém a uvést izraelský národ do zaslíbené země? Izraelci byli v tuto chvíli ochotni vyměnit zemi svých snů za chvilku radosti v akáciových hájích. Komu mohl Jozue důvěřovat?

Mojžíšova smrt byla pro izraelský národ velkou ztrátou. Věděli ale, že Bůh je stále s nimi. „Ve dne zůstával nad stanem setkávání oblakový sloup a v noci sloup ohnivý. Bůh bude stále jejich vůdcem a pomocníkem, pokud se budou řídit jeho příkázáními.“¹

Jozue čekal na Hospodinovy pokyny. Narodil se v otroctví, strávil 40 let v Egyptě a 40 let byl Mojžíšovou „pravou rukou“ (Nu 11,28). V hebrejštině jeho jméno znamená „Hospodin je spása“ a odkazuje na jméno Boha, který se Mojžíšovi zjevil v hořícím keři a představil se slovy: „Jsem, který jsem“ (Ex 3,14). Jozuovo jméno

se pro všechny stalo živou připomínkou toho, že Bůh zachraňuje svůj lid. Izraelský národ do zaslíbené země tedy nepřivede ani Mojžíš, ani Jozue, ani někdo jiný, ale Bůh sám. Později bylo právě toto jméno dáno Ježíši. Tím se Jozue stal předobrazem Krista.

Čekání na Boha

Jozue zažil v životě Boží moc mnohokrát. Byl na hoře Sinaj, když byla pokryta slávou Boží přítomnosti. Viděl Mojžíše, jak sestupuje z hory se zákonem napsaným Boží rukou (Ex 32,15–17). Byl to on, kdo bojoval proti Amálekovi a vyhrál bitvu, když Mojžíš držel nahoře své ruce (Ex 17,8–16). Jozue byl mezi dvanácti zvědy, které Mojžíš vyslal, aby prozkoumali zaslíbenou zemi – a jeden ze dvou, kteří věřili, že Bůh je natolik mocný, že jim dá vítězství nad obry.

Jozue měl samozřejmě některé, ne-li větší vlastnosti, jež by měl mít vůdce – pevnost a mírnost, které získávají důvěru a poslušnost jeho mužů, schopnost rozhodování a rychlost. Jozue se ale nespolehal na své schopnosti a předpoklady. Od Mojžíše se naučil té nejdůležitější věci: plně spoléhat pouze na Boha. Ztotožnil se s Mojžíšovým vyznáním: „Kdybys s námi neměla být tvá přítomnost, pak nás odtud nevyváděj!“ (Ex 33,15) To je důvod, proč Jozue věrně čekal na Boží pokyny.

A Bůh k Jozuovi promluvil. Je zajímavé, že to nebylo o strategickém plánu dobývání, o detailních popisech map nebo o vojsku potřebném k vítězství. Bůh začal nečekanými instrukcemi. Nasměroval Jozuovu pozornost na to nejdůležitější: „Jen buď rozhodný a velmi udatný, bedlivě plň vše, co je v zákoně, který ti přikázal Mojžíš, můj služebník. Neodchyluj se od něho napravo ani nalevo; tak budeš jednat prozíravě všude, kam půjdeš. Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Rozjímej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě“ (Joz 1,7.8). Úspěch Jozua jako vůdce – a izraelského lidu jako národa – bude záviset na jejich poslušnosti Božího zákona a jeho slova. Až teprve poté, po tomto pokynu, začal Bůh dávat Jozuovi konkrétní příkazy, jak má pokračovat dál.

Na hranici zaslíbené země

Jak se dějiny světa blíží ke svému konci, stojíme jako církve znovu na hranici zaslíbené země. Někdy na to zapomínáme – hlavně tehdy, když jsou údolí akácií rozkvetlá. Jako jednotlivci často čelíme svému vlastnímu Jerichu. Jaká ponaučení si můžeme vzít z tohoto příběhu a z rad, které Bůh dává v textu Jozue 1,7.8? Jaké otázky bychom si měli položit?

1. Otázky o Boží přítomnosti. Sdílíme Jozuovo přesvědčení, že je zbytečné jít dál, když s námi nepůjde Bůh? Věříme, že skrze Boží slovo se projevuje jeho přítomnost?
2. Otázky o odvaze. Jsme odvážní natolik, jak to po nás chce Bůh? Prokážeme odvahu, která je nutná k tomu, abychom ho následovali a byli věrni jeho slovu, bez ohledu na cokoli? Vypadal izraelský lid v očích druhých naivně, nedůstojně či hloupě, když sedm dní obcházel Jericho? Je důležité, abychom si uvědomili, že na hranici zaslíbené země bude taková odvaha znovu velmi potřebná.
3. Otázky o úspěchu. Nechce být každý úspěšný? Co tento příběh odhaluje o tom, co je

tajemstvím úspěchu? Často toužíme po tom, abychom mohli být svědky přímého Božího zásahu. Chceme vidět vody našeho Jordánu rozdělené a jsme překvapeni Božím zdánlivým mlčením. Jednáme ale podle Božích pokynů, které nám již byly zjeveny? Nebo čekáme na něco nového?

4. Otázky o ponoření se do Božího slova. Jak hluboce se noříme do Božího slova? Jaké metody používáme?
5. Otázky o tom, co je v Božím slově napsáno. Jak věrně se jím řídíme? Pokud přijímáme pouze část Božích pokynů, ukazuje to respekt pouze k určitým částem zákona, ale ne k Dárci zákona. Jsme ochotni uposlechnout věrně vše, co je v Bibli zjeveno?

Překročit Jordán

Kniha Jozue představuje, jak se v Jozuově životě naplnilo Boží zaslíbení. Byl věrný a Bůh ho mohl použít. Převědli Boží lid přes Jordán. Zdi Jericha padly. Boží přítomnost byla s nimi a izraelský národ obdržel zaslíbenou zemi.

Jozue dovolil Bohu, aby byl jeho vůdcem. Nejdůležitější pro něj nebyla jeho vlastní sláva. Chtěl v srdcích a v myslích lidí budovat oltář Bohu a Boží slovo předával dalším generacím. „Nebylo jediného slova přikázaného Mojžíšem, které by Jozue nepřečetl před celým shromážděním Izraele, včetně žen a dětí i těch, kdo mezi nimi žili jako hosté“ (Joz 8,35). Jozue se rozhodl sloužit Pánu ve všech oblastech svého života. V závěru svého života dosvědčil, že Bůh je věrný a jeho zaslíbení nejsou přeludem: „Hle, já nyní odcháším... Uznejte tedy celým srdcem a celou duší, že nezapadlo ani jedno ze všech dobrých slov, která o vás mluvil Hospodin, váš Bůh. Všechno se vám uskutečnilo, nezapadlo z toho jediného slovo“ (Joz 23,14). Bůh se spolehl na Jozua, protože Jozue se spolehl na svého Pána.

Chceme být jako Jozue? Víme, že cílem naší cesty je zaslíbená země za Jordánem, a ne údolí před touto řekou? Co znamená, že máme překročit Jordán?

V Písmu je zaslíbeno, že Bůh bude s námi. On se s námi chce setkat skrze své slovo. Chce skrze něj mluvit a proměňovat nás. Pokud budeme ochotni poslouchat Boha a nechat se vést, budeme schopni překročit Jordán a jít dál. Jsme ochotni vyjít s Ježíšem, s Pánem, který nás zachraňuje?

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Kdy otevíráme Bibli? Ráno nebo večer? Či snad v době oběda? Přemýšlejte o tom, jak můžeme získat zvyk sytit se Božím slovem pravidelně.

2. Jozue měl velkou víru v Boha a nebál se ji sdílet s druhými. Jak se můžeme o svou víru praktickým způsobem dělit s ostatními – každý osobně i jako sbor?

*GALINA STELEOVÁ
SPRAVUJE ARCHIV GK
A ZPRACOVÁVÁ VÝZKUMY
A STATISTIKY CÍRKVE*

¹ Ellen Whiteová, Na úsvitu dějin, str. 229; Patriarchs and Prophets, str. 481.

STŘEDA

VÝZVA K VŮDCOVSTVÍ

JAK MŮŽEME NÉST POSELSTVÍ OD BOHA

Jeden mladý muž miloval rychlou jízdu ve svém sportovním autě po horských cestách. Jednoho dne se proti němu v nepřehledné zatáčce vyřítilo protijedoucí auto. Stihlo se však z jeho jízdního pruhu stáhnout právě včas. Když jeden druhého míjeli, řidička se vyklonila z okna a zakřičela: „Prase!“

Mladý muž se rozzuřil! „Ty dobytku!“ zavolal nazpět. „Vždyť ona byla na mé straně vozovky,“ zamručel. „Jak si dovoluje říkat mi prase!“ Jeho jediným zadostiučiněním bylo, že neztratil duchapřítomnost a nadávku jí vrátil.

A pak vyjel ze zatáčky – a tam srazil prase, které stálo uprostřed vozovky!

Někdy předchází hrozbám a problémům různá varování. Náš Pán vidí vždy až „za roh“, do budoucnosti. V každé krizi nás varuje před nebezpečím a ukazuje nám možnosti, které máme k dispozici, pokud budeme naslouchat jeho slovům.

I před námi v dnešní době stojí určité „prase“ a my jsme před ním varováni. Mnozí křesťané se nechávají ovlivňovat a řídí se příkladem různých moderních trendů ve společnosti a propadají egoizmu, místo aby se obrátili k Božímu slovu.

Jak tento svět uhání vstříc své poslední hodině, má Bůh pro každého z nás připraven plán. Bůh nás volá, abychom byli poslové a vůdci, kteří předají volání „vyjdi, lide můj, z toho města (Babylonu)“ (Zj 18,4). Na nás je, jak na tuto nabídku a povolání odpovíme.

Nehemjášův příklad

Nehemjáš je příkladem posla a vůdce. Když se poprvé s Nehemjášem setkáváme, slouží perskému králi Artaxerxovi jako číšník. Ačkoli Nehemjáš zastával na perském dvoře vlivné postavení a byl obklopen bohatstvím, jeho srdce patřilo Bohu a bylo s lidem, kterému byla dána svatá Písma.

Nehemjášovi předci byli zajati, když před nějakými sedmdesáti lety Babyloňané zničili Jeruzalém. Nyní, za vlády Perské říše, dostali Židé v zajetí povolení vrátit se domů, čímž se naplnilo zaslíbení, které dal Bůh izraelskému národu už před léty (Jr 29,10).

Mnohým se však v zajetí v cizí zemi dařilo dobře, a tak se rozhodli zůstat. Vybudovat vše znovu ze spálených trosek bylo těžké. Bůh potřeboval vůdce, který upřednostnil službu a úctu Bohu přede všemi pozemskými záležitostmi.

Na začátku knihy Nehemjáš se dočítáme, že poslové, kteří dorazili z Judska a Jeruzaléma, přinášeli špatné zprávy: „Ti zbylí, kteří zůstali tam v té krajině a nebyli zajati, jsou vystaveni veliké zlobě a potupě. Jeruzalémské hradby jsou pobořeny a brány zničeny ohněm“ (Neh 1,3).

Nehemjáš byl velmi zarmoucen a pomoc hledal u dvou zdrojů: v modlitbě a v Božím slovu. Proléval slzy, postil se, modlil se, vyznával své hříchy a také hříchy svého lidu. Povzbuzení

nacházel v Božích zaslíbeních milosrdenství a obnovy, když se Boží lid obrátí k Bohu v pokání a ve víře (Neh 1,5–11).

Modlitba a studium Božího slova

Čtyři měsíce vyléval Nehemjáš před Bohem své srdce. Poté ho Pán pověřil úkolem. Nehemjáš byl povolán k tomu, aby zařídil znovuvybudování Jeruzaléma. Modlil se: „A dopřej dnes zdaru svému služebníku a dej mu najít u onoho muže (krále) slitování“ (Neh 1,11). A čekal.

Ježíš odhaloval Boží vůli pro svůj život stejným způsobem. Skrze modlitbu a studium Božího slova získal jasné porozumění svého poslání Spasitele. Dozvídal se Otcovu vůli na každý den, stejně jako to dělal Nehemjáš a jako to můžeme dělat i my.

Učedníci, když očekávali na sestoupení Ducha svatého, ponořili se do Božího slova a modlili se (Sk 2). Chvalme Boha za to, že Duch svatý přináší i v dnešní době do našich životů stejnou moudrost, porozumění, dary a zápal pro nesení poselství o spáse těm, které známe a jež nám Bůh posílá do cesty.

Vedení druhých k následování Krista

Jednoho dne král Artaxerxes zpozoroval Nehemjášův zasmušilý výraz v obličeji a zeptal se ho, proč je tak smutný. Nehemjáš králi řekl o potřebách svého lidu v Jeruzalémě. „Co si tedy přeješ?“ zeptal se král. Nehemjáš rychle vyjmenoval svá přání a dostal vše, o čem žádal (Neh 2,2–8).

Nehemjáš nebyl stavitel nebo architekt. Neměl ty „správné“ školy. A přece mu Bůh tento úkol svěřil a poslal ho do Jeruzaléma jako svého pověřeného vůdce.

Cindy Tutschová k tomuto tématu napsala: „Jestliže jsi křesťan, jsi vůdce! Součástí naší odpovědnosti následovníků Ježíše je používat svůj vliv k tomu, abychom vedli druhé k následování Ježíše. Děláme to různými způsoby, podle našich duchovních darů.“¹

Být vůdce znamená mít vliv na lidi – na vaše děti, rodinu, přátele, spolupracovníky a sousedy.

Ježíš nás volá, abychom byli jako Nehemjáš, tedy někým, kdo je ochoten se denně setkávat s Bohem a s jeho slovem na modlitbě. On nás chce pověřit a obdarovat službou vůdcovství. Kristus připravuje lidi pro nebesa a náš vliv chce použít k tomu, abychom k němu tyto lidi vedli.

Princip vůdcovství

Nehemjášův příklad je poučením pro všechny Boží lid. Učí nás tomu, že se nemáme pouze hodně modlit, ale také máme moudře plánovat a pilně pracovat. Nehemjáš pochopil Hospodinovo slovo, které dal Zerubábelovi: „Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem,“ praví Hospodin zástupů“ (Za 4,6). Ze zkušenosti ale také věděl, že muži a ženy modlitby jsou lidé činu a že základem úspěchu duchovního úsilí pro našeho Pána je pečlivá úvaha a zralé plány.

Když Nehemjáš dorazil do Jeruzaléma, prošel se po městě, aby zhodnotil situaci. Když uviděl tu zkázu, byl velmi zarmoucen. Vyhledky byly jen pochmurné. On ale přece získal srdce lidí, když jim popsal zodpovězené modlitby a zkušenosti s Bohem, které ho do Jeruzaléma přivedly. Přesvědčený lid odpověděl: „Nuže, dejme se do stavby!“ (Neh 2,18)

Narazili však na odpor: výsměch, fyzické útoky, zastrasování, zpronevěru, pomluvy a zradu. Nehemjáš však na každý útok odpověděl Božím slovem (Neh 2,19,20).

Pod Nehemjášovým vedením byly zdi města obnoveny v pouhých padesáti dvou dnech (Neh 6,15). I nepřátelé Božího lidu viděli, že Bůh je s nimi (Neh 6,16).

Nehemjáš vedl svůj lid k Božímu slovu

Cihly a malta by obyvatelé v bezpečí neudržely. Nehemjáš věděl, že jediné skutečné bezpečí lidu v Jeruzalémě je znovuvybudování jejich srdcí. Shromáždil proto lid, aby naslouchal čtení Božího slova, což se nedělo po mnoho let.

Když jim byla připomenuta Boží varování, plakali (Neh 8,1,8,9) a „přísežně se zaklínali, že budou žít podle Božího zákona“ (Neh 10,30).

Nehemjáš na ně naléhal, aby si připomněli Boží odpuštění a milost. A nakonec dodal: „Radost z Hospodina bude vaší záštitou“ (Neh 8,10).

Potom Nehemjáš odešel do perského paláce. Časem se do Jeruzaléma zase vrátil a zjistil, že lidé se vrátili zpět ke špatnostem. Jako Bohem povoláný vůdce neuhnul před dílem reformace, které bylo potřeba udělat.

Postavil se věcem, jako bylo například smísení se s nevěřícími lidmi (Neh 13,23–28), neodvádění desátků a obětních darů (Neh 13,7–13) a nedbání na svěcení soboty (Neh 13,15–22). Chápal, že i když se některé z jeho reforem mohou zdát tvrdé, povedou k dobrému. Boží varování jsou vždy pro naše přítomné i věčné dobro.

Přijetí Božího volání

Žijeme na pokraji věčnosti. V dnešních dnech zažíváme různé hrozby. Jak asi musejí andělé plakat, když vidí stav Laodicejské církve – lidu, který je slepý ke svým potřebám i k nebezpečné době.

„Není nic, čeho by se satan bál víc, než když lid Boží uvolní cestu a odstraní každou překážku, takže Pán bude moci vyhlásit Ducha svatého na chřadnoucí církev. Satan se snaží, aby až do konce času nebylo už žádné další probuzení, ani velké, ani malé.“²

Bůh volá každého z nás, abychom se stali jedním z jeho vůdců. Přeje si, abychom se modlili a s druhými studovali Písmo. Budme jako Nehemjáš a sdílejme se s tím, co Bůh koná v našich životech.

Jednoho dne šel po jedné ulici muž. Zastavil ho nadšený mladý křesťan, který mu do ruky vložil brožuru. Ten muž, i když byl znechucený a nechtěl se s ním bavit, tak si tento materiál vzal a strčil ho do kapsy. Později, když byl doma, vytáhl pomačkanou tiskovinu a hodil ji do ohně. Udělal ale chybu, že se díval, jak hoří. Ještě předtím, než ji oheň úplně pohltit, jasně zazářila poslední věta: „Slovo Hospodinovo zůstává na věky“ (1Pt 1,24). Tento muž uvěřil, že k němu mluví Bůh, kterého dříve znal, a znovu odevzdal svůj život Ježíši.

Proměňující Ježíšova moc, která stvořila vesmír, je v jeho psaném slovu. V knize Izajáš Bůh zaslubuje: „Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavrátil se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal“ (Iz 55,11).

Bůh nás chce povolat jako vůdce, kteří směle mluví Boží slovo. Ježíš brzy přijde a věříme, že Ježíšovu příchodu bude předcházet oživení v modlitbě, čtení Božího slova a závazek plného odevzdání se Kristu.

My se ale musíme rozhodnout – zda přijmeme toto povolání stát se vůdcem, který povede lidi ke Kristu. Otevřeme svá srdce svému Spasiteli, vyznejme hříchy, přijmeme jeho očišťující moc a ptejme se jej, jaký pro nás má úkol!

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Co znamená být vůdcem? Je to nějaké „vysoké“ postavení ve sboru či v církvi?
2. Někteří lidé vnímají, že jsou „povolání“ spíše k následování než vedení. Jsou přesvědčeni, že nemají nějaké zvláštní schopnosti, které by mohli nabídnout. Co byste jim řekli?
3. Jedním z Nehemjášových „tajemství úspěchu“ byla jeho schopnost očekávat na Pána a na jeho odpovědi v ten pravý čas. Jsme také tak trpěliví? Důvěřujeme Bohu, i když se nám zdá, že neodpovídá na naše modlitby podle našich představ? Čekáme na jeho odpovědi?

JERRY PAGE

**JE VEDOUcí ODDĚLENí OSOBNí
SLUŽBY GENERÁLNí KONFERENCE**

¹ Cindy Tutschová, Ellen White on Leadership: Guidance for Those Who Influence Others, str 7.

² Ellen Whiteová, Selected Messages, sv. 1, str. 124.

ČTVRTEK

STUDIUM BIBLE A MODLITBA

ZAŽÍVÁME MOC BOŽÍHO SLOVA?

Mnozí z nás zažili moc i bohatství Božího slova. Můžeme proto vyznat, že „slovo Boží je živé a mocné“ a „ostřejší než jakýkoli dvousečný meč“ (Žd 4,12). Slovo Boží má moc nás vést k Ježíši, našemu Spasiteli, měnit nás a proměňovat naše životy.

Jednou z biblických postav, která čerpala sílu ve svém životě z oživující moci Božího slova, byl Daniel.

Věrný student

Bylo to v šestém století před Kristem. Boží lid ztratil svou zemi, Jeruzalém i chrám byly zničeny. Izraelský národ musel žít v cizí zemi mezi lidem, který uctíval cizí bohy. Skupina mladých mužů byla odvedena do královského paláce k převýchově. Mezi nimi byl i Daniel.

Daniel byl v Babyloně vychován a vzdělán jako vysoký státní úředník. Vždy pozitivně ovlivňoval královský dvůr a byl stálým a věrným svědkem pravého Boha. Ani po 70 letech zajetí se nepodvolil a odmítal nebiblické prvky převládající kultury. Vždy měl na paměti Boží věc a budoucnost svého lidu.

V 9. kapitole knihy Daniel se s ním setkáváme za vlády Médů a Peršanů, kteří Babylon dobyli. Ve verších 1 a 2 je zaznamenáno: „V prvním roce vlády Darjaveše ... já, Daniel, (jsem) porozuměl z knih počtu roků, o nichž se stalo slovo Hospodinovo

proroku Jeremjášovi; vyplní se, že Jeruzalém bude po sedmdesát let v troskách.“

Daniel musel mít přístup k různým starozákonním svitkům, mezi nimi i ke knize Jeremjáš. Tyto knihy byly inspirovány Božím slovem (Da 9,2). Ve verších 11–13 se Daniel odvolává na „zákon Mojžíšův“ a „slovo promluvené proti nám“, což jsou slova Boží, která se nacházejí v Dt 28 a 29, slova požehnání a prokletí. Daniel tato svatá písma studoval svědomitě a pozorně.

Pochopil, že Jeremjášovo proroctví se má brzy naplnit a izraelský národ se bude moci vrátit do zaslíbené země. Tím, že Daniel četl a studoval Písmo, znal Boží vůli. Věnoval pozornost tomu, co Bůh řekl, spoléhal na proroctví od Boha. Ti, kteří ho znali, ho uznávali jako muže, v jehož životě byl přítomný Duch Boží (Da 5,11.12.14). Uvědomoval si také znamení své doby. Povšiml si, že změny v „cestě“ Božího lidu se odehrávají velmi brzy.

Daniel a modlitba

Když studujeme Písmo, nejenže nás to vede k hlubšímu porozumění Božímu plánu s lidstvem, ale také k modlitbě. V Danielovi 9,3–19 otevírá Daniel své srdce Bohu ve vyznání a hluboce lituje toho, že se Boží lid proti Hospodinu vzbouřil. Uznává Boží spravedlnost v tom, že dovolil, aby se splnilo předpovězené prokletí.

A přece spoléhá na Boží lásku a velké milosrdenství (verše 4 a 18) a žádá o odpuštění. Modlitba končí žádostí, aby Bůh obnovil zničenou svatyni v Jeruzalémě. Daniel se modlí za nový začátek a obnovu.

V těchto verších nalézáme pozoruhodnou poslušnost: Daniel studuje Písmo; to ho vede k hlubšímu porozumění; přesto však nechápe některé souvislosti (Da 8,27) a obrací se k Bohu v modlitbě. To je vzor i pro nás. Řešením pro naše problémy je Boží slovo a modlitba. Ať už chceme začít znovu ve svém duchovním životě, porozumět Božímu slovu hlubším způsobem, pochopit Boží plán pro náš život a pro celé lidstvo anebo se dozvědět něco o budoucnosti, studium Písma a modlitba jsou klíčem a pomocí k tomuto probuzení.

Zatímco se Daniel stále modlí, Bůh odpovídá a posílá k němu Gabriela (Da 9,20.21). Danielovi vyřizuje, že je „vzácný Bohu“ (Da 9,23).

Bůh reaguje na modlitby svého lidu. Možná nám neposílá anděla anebo sen, ale otevírá naše oči, abychom ho mohli vnímat, abychom viděli jeho dílo a zásahy, poskytuje nám pomoc, používá naše spolubližní, obklopuje nás svým pokojem a naplňuje nás ujištěním.

Prorok Daniel nakonec dostává další „poučení“ (Da 9,22). Gabriel mu vypráví o sedmdesáti týdnech – tedy o období 490 let. Ke konci tohoto období přijde Mesiáš. „Sedmdesát týdnů let je stanoveno tvému lidu a tvému svatému městu, než bude skoncováno s nevěrností, než budou zapečetěny hříchy, než dojde k zproštění viny, k uvedení věčné spravedlnosti, k zapečetění vidění a proroctví, k pomazání svatyně svatých“ (Da 9,24).

Daniel nejen nově pochopil další souvislosti plánu spasení, které mu předtím nebyly úplně jasné, ale byla mu také ukázána role Mesiáše, jeho služba a smrt. Daniel obdržel „nové světlo“. Toto nové poselství však vyrostlo ze světla, které bylo před ním dáno prorokům a s nímž bylo v souladu. „Nové světlo“ se netýkalo pouze časových údajů a budoucích událostí. Ukazovalo především na Ježíše Krista.

Nové světlo

Probuzení a oživení, které můžeme prožívat při studiu Bible, nás povede k hlubšímu porozumění Písmu a jeho Autorovi. Když budeme studovat Písmo s modlitbou, obdržíme „nové světlo“.

Co je toto nové světlo? Často je spojováno s objevem určitého biblického poselství, které jsme dříve přehlíželi. Prvním adventistům bylo ukázáno například učení o svatyni a zdravotní poselství. Nové světlo se může také vztahovat k lepšímu pochopení nějaké biblické pasáže. Nové světlo není jen ku prospěchu církvi, má také osobní rozměr. Ten, kdo studuje Písmo, je veden k novému osobnímu porozumění. Toto objevování při čtení Bible a modlitbě je vzrušující, potěšující a obohacující. Jako adventisté v této souvislosti hovoříme o „přítomné pravdě“, čímž poukazujeme na teologické důrazy, které mají v určité době zvláštní důležitost.

Proč nám Bůh dává nové světlo? Lepším porozuměním minulosti, přítomnosti a budoucnosti se učíme mnohem hlouběji oceňovat plán spasení. Radujeme se, když vidíme, co Bůh dělá, aby nás mohl přivítat doma, aby skoncoval s hříchem, utrpením a smrtí. Nejvíce ze všeho nás však nové porozumění vede k tomu, že lépe známe a milujeme Boha a máme s ním živý vztah.

Upřímné studium Bible a modlitba

Nové světlo však musíme umět odlišit od falešného nového světla, které není v souladu s biblickým poselstvím. Proto musíme vše hodnotit z hlediska Písma. Bible a Duch svatý si nedoporuji.

Nová chápání a souvislosti také prověřujeme ve společenství věřících. Každý z nás studujme a čtème Bibli. V diskuzi vedme dialog a vyhýbejme se monologům a přesvědčení, že vše víme nejlépe. Buďme pokorní a nesmyslejme o sobě příliš vysoko. Dovolme Písmu, aby zůstalo „měřítkem charakteru, zkušebním kamenem zkušeností, autoritativním základem

učení a spolehlivým záznamem Božích činů v dějinách“ (Základní věroučný výrok 1 – Písmo svaté).

Daniellova zkušenost nás učí, že když upřímně studujeme Písmo a hledáme Boha na modlitbě, budou se dít velké věci. Přijdou nová pochopení, někdy na úrovni společenství církve, jindy na osobní rovině. Potřebujeme zůstat otevření pro nové světlo. Nesmíme dovolit kultuře či jiným vlivům, aby určovaly naše přesvědčení, to může jediné Bible. Vše potřebujeme porovnávat s Písmem – a pokud nalezneme pravdu, musíme se jí řídit.

Bůh je ochoten nás probudit a oživit, změnit nás a obohatit naše životy. Chce s námi prožívat vztah. Přeje si, abychom mohli sílit v lásce a víře, ve službě a ve vytrvalosti (Zj 2,19). „Když je srdce v souladu s Božím slovem, vytryskne v člověku nový život, na každý řádek Božího slova zazáří nové světlo a stane se Božím hlasem

pro jeho duši.“ (Ellen Whiteová, Christian Education, str. 80)

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Daniel studoval Písmo pečlivě a s modlitbou. Které části Písma jste v poslední době studovali? Jak vám konkrétně v životě čtení Bible a modlitba pomáhá?
2. „Nové světlo“ nám pomáhá lépe porozumět Písmu. Jak nám může nový náhled a porozumění biblickým pravdám pomoci vyrovnat se s bolestí a strastmi v našem životě? Jak nám může lépe ukázat na Boží lásku?

*EKKEHARDT MUELLER,
ZÁSTUPCE VEDOUCÍHO*

BIBLICKÉHO BADATELSKÉHO INSTITUTU

PÁTEK

SVĚTLEM PRO MÉ NOHY JE TVÉ SLOVO, OSVĚCUJE MOJI STEZKU

**„CHVALTE HOSPODINA, VŠECHNY NÁRODY, VŠICHNI LIDÉ,
CHVALTE HO ZPĚVEM.“ (Ž 117,1)**

Před třemi tisíci lety inspiroval Duch svatý žalmistu k tomu, aby napsal píseň. Ústředním tématem této písně je Boží slovo. Možná že některé části tohoto žalmu poznáte:

„Pro řeč svou obživ mne.“

„Kam tvá slova proniknou, tam vstává světlo...“

„Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku.“

„Tvou řeč uchovávám v srdci, nechci proti tobě hřešit.“

Už jste tento žalm poznali? Správně! Je to Žalm 119 (verše 154 – PBK; 130, 105 a 11). Doporučuji vám přečíst si tuto píseň celou. Přináší jasné poselství. Bůh nám zjevil své slovo a toto slovo může přinést světlo a oživující moc do našeho života.

Více než pouhá slova

Ježíš ve svém životě ukazoval, že inspirovaná slova Písma jsou víc než jen užitečnou sbírkou náboženských idejí, více než slova lidí o Bohu. Písmo bylo – a stále je – inspirovaným Božím slovem. Když Ježíše pokoušel satan na poušti, odpovídal citáty z Písma: „Je psáno: ‚Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst‘“ (Mt 4,4; citace z Dt 8,3).

Jak toto slovo, které vychází z Božích úst, získáváme? Skrze psaná svědectví autorů Bible. Apoštol

Petr napsal: „Tím se nám potvrzuje prorocké slovo, a činíte dobře, že se ho držíte; je jako svíce, svítící v temném místě, dokud se nerozobřesne den a jitřenka vám nevzejde v srdci. Toho si buďte především vědomi, že žádné proroctví v Písmu nevzniká z vlastního pochopení skutečnosti. Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha“ (2Pt 1,19–21).

Když Hospodin povolal za proroka Jeremjáše, odpověděl mu: „Ach, Panovníku Hospodine, nevím, jak bych mluvil. Jsem přece chlapec“ (Jr 1,6). Ale Hospodin Jeremjášovi řekl: „Neříkej: Jsem chlapec. Všude, kam tě pošlu, půjdeš, a všechno, co ti přikážu, řekneš“ (Jr 1,7). Potom se Hospodin dotkl úst mladého proroka a řekl: „Hle, vložil jsem ti do úst svá slova“ (Jr 1,9).

Přijměte „meč Ducha, jímž je slovo Boží“

Boží slovo je obranou proti nepříteli. Když Ježíš po svém křtu odešel do pouště, vnímal satan tuto dobu modlitební osamělosti jako příležitost na něj zaútočit. Ježíš odpověděl na každé satanovo pokušení Božím slovem. Jak to byl schopen dělat? Měl snad nějaký svitek ukrytý pod svým pláštěm? Ne. Ježíš věřil, že Písmo je Boží slovo, a tak ho uchovával ve svém srdci. Věnoval čas tomu, aby se ho učil z paměti, a vnitřně se s ním ztotožnil.

A potom, když nepřítel zaútočil, uměl se bránit. Použil „meč Ducha, jímž je slovo Boží“ (Ef 6,17).

Řecké podstatné jméno, které je v Matouši 4,4 a v Efezským 6,17 přeloženo jako „slovo“, znamená nějaké určité slovo nebo rčení. Když satan zaútočil, Ježíš neudělal to, že by pozvedl Písmo nebo svitek Bible jako nějaký druh talismanu. Ne, Ježíš na satanovy útoky odpovídal konkrétními slovy z Písma.

Jak může být Písmo obranou proti nepříteli? Satan je lhář a podvodník, Boží slovo je pravda. Pokud nám satan říká: „Jsi hříšník. Jsi ztracený. Vzdej to, nemá to cenu.“ Boží slovo nám ukazuje na Ježíše a na důležitou pravdu: „Když vyznáváme své hříchy, on je věrný a spravedlivý, aby nám odpustil naše hříchy a očistil nás od veškeré nepravosti“ (1J 1,9). Pravda Božího slova zahání satanovu lež.

Když se nás satan pokouší zastrašit a naplnit strachem, Boží slovo ukazuje na Ježíše, který nám odkrývá pravdu: „Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev – a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu“ (Zj 1,17.18).

Když se nás satan pokouší zaplavit břemeny tohoto života, Boží slovo ukazuje na Ježíše, který nám přináší pravdu: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout“ (Mt 11,28).

Jak můžeme naplnit své srdce Božím slovem?

Bůh chce, abychom ve svém životě zažívali oživující moc jeho slova. Jak můžeme naplnit své srdce Božím slovem?

1. Sytíme se Božím slovem. Čtème Bibli každý den. Pokud budeme naši mysl sytit Božím slovem, můžeme si být jisti, že Duch svatý nám ho připomene, až ho budeme nejvíce potřebovat (J 14,26).
2. Učme se biblické verše nazpaměť. Vyberme si část Písma a zapišme ji slovo od slova na malou papírovou kartičku. Tu si pak nosme všude s sebou a často si napsaný text opakujeme. Je důležité, abychom v životě praktikovali verš zaznamenaný v Žalmu 119,11: „Tvou řeč uchovávám v srdci...“

3. Chvalme Boha zpěvem. Učme se chvalozpěvy nebo skládáme své vlastní písně. Ježíš písně používal jako prostředek k uchování Božího slova ve svém srdci. Ellen Whiteová napsala: „Často z radosti zpíval žalmy a jiné duchovní písně. Lidé z Nazareta slýchávali, jak chválí Boha a děkuje mu. Zpěvem udržoval společenství s nebem, a když byli jeho přátelé unaveni prací, potěšil je milou melodií. Jeho chvalozpěvy jako by zaháněly zlé anděly a jako kadidlo kolem sebe šířily příjemnou vůni. Myšlenky posluchačů se odpoutávaly od pozemských starostí a nechávaly se unášet k nebeskému domovu.“¹ Když zpíváme písně při pobožnosti nebo během svých denních aktivit, Boží slovo se upevní v naší mysli. Poté se o Boží slovo můžeme dělit s těmi, kteří jsou kolem nás.

Boží slovo je obranou proti nepříteli i dnes. V dnešní době ho potřebujeme více než kdy předtím, protože „sestoupil (k nám) ďábel, plný zlosti, protože ví, jak málo času mu zbývá“ (Zj 12,12). Udělejme si čas na studium Božího slova. Vyhradme si prostor na jeho uchování ve svém srdci. Zpívejme si duchovní písně. Modleme se spolu se žalmistou: „Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvětluje moji stezku“ (Ž 119,105) a den co den zažívejme ve svém životě oživující moc Božího slova.

Otázky pro společné přemýšlení

1. Jak může Boží slovo umlčet satana?
2. Je opravdu možné být nasycen Písmem?
3. Jak nás může učení se zpaměti Písmu chránit před hříchem?

DEREK J. MORRIS,

REDAKTOR ČASOPISU MINISTRY,
KTERÝ JE URČEN PRO KAZATELE

¹ Ellen Whiteová, Touha věků, str. 43; The Desire of Ages, str. 73.

DRUHÁ SOBOTA

OŽIVENÍ A MISIE

NAŠE OSOBNÍ A SPOLEČNÁ ODPOVĚDNOST

Poselství, které jsme obdrželi, máme nést světu. Trojandělské poselství není lidská myšlenka či představa. Je to Boží pravda a úkol pro poslední dny. Je posledním varováním hynoucímu lidstvu. Svět se musí dozvědět o Božích příkázáních a svědectví Ježíšovu. Naším úkolem je nést zvěst o příchodu Spasitele. Lidem je potřeba probudit srdce, aby si uvědomili vážnost posledního času a aby se připravili na setkání se svým Bohem.

Světlo, které nám svítí na cestu, nám bylo dáno nejen proto, abychom se v něm radovali, lépe rozuměli Písmu a mnohem jasněji viděli cestu života, ale také abychom se stali nositeli tohoto světla a nesli pochodeň pravdy na temné stezky těch, kdo jsou kolem nás. Kristus nás povolává, abychom byli jeho spolupracovníky. Následujeme příkladu, který nám představil při svém pozemském životě. Nebyl to život pohody a oddanosti sama sobě, naopak – Ježíš neustále a neúnavně usiloval o spásu ztraceného lidstva... Kristus o svém životě prohlásil: „Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé“ (Mk 10,45).

Kristův příklad

Když bylo Ježíši pouhých dvanáct let, našli ho mezi učenými rabíny, jak plní své poslání. Když se ho ptali, proč o svátcích zůstal v Jeruzalémě a neodešel s nimi, odpověděl: „Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ (L 2,49).

Tento postoj byl v jeho životě nejdůležitější. Všechno ostatní bylo druhotné. Ježíš konal Boží vůli a jeho dílo. V jeho životě neměly místo sobecké zájmy. Láska k Bohu a k člověku vyžaduje celé srdce a nenechává volné místo pro to, aby v životě vzkvétalo sobectví. Ježíš prohlásil: „Musím konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat“ (J 9,4).

Stojí před námi velké dílo. Dílo, které poutá zájem a aktivitu nebes, je svěřeno Kristově církvi. Ježíš řekl: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření“ (Mk 16,15). Dílo v dnešní době je prováděno stejnými obtížemi, s jakými se musel vyrovnávat Ježíš a které museli překonávat reformátoři v každé době. Stůjme na Kristově straně a s pevnou důvěrou v Boha postupujme vpřed.

Klíč k oživení

Úkolem Kristových apoštolů bylo vychovat a vyškolené muže a ženy, aby nesli dobrou zprávu o ukřižovaném a vzkříšeném Spasiteli. Každý člověk, který přijal evangelium, slíbil ve svém závazku Pánu Ježíši, že bude přivádět druhé na cestu spásy. Takto prožívaný křesťanský život je živý. Žel v tomto ohledu ale existuje v našich sborech značná lhostejnost a ta je důvodem, proč v našem duchovním prožívání není více opravdovosti a nasazení. Pokud budeme pracovat pro Krista jako jeho učedníci a získávat lidi pro jeho pravdu, pocítíme potřebu hlubší zkušenosti a většího poznání v duchovních

záležitostech a budeme hladovět a žíznit po spravedlnosti. Snažně budeme prosit Boha, naše víra bude posílněna a naše duše budou pít ze studnice spásy. Setkání s odporem a zkouškami nás bude směřovat k Bibli a k modlitbě. Jako služebníci Boha budeme otevírat s lidmi Písmo. Porosteme v milosti a poznání pravdy.

Jdeme do díla, bratři a sestry. Nejsou to pouze stanová shromáždění nebo setkání církve, které budou mít zvláštní přízeň Boží; jeho pozhnáním bude korunováno každé pokorné úsilí nesobecké lásky. Dělejme, co můžeme, a Bůh nás bude podporovat. Nedovolme, aby si nějaký sbor myslel, že je příliš malý na to, aby uplatňoval svůj vliv a konal službu ve velkém díle v této době. Nedovolme, aby se někdo vymlouval, že jsou tady jiní, kteří mají schopnosti, jež se dají v tomto díle využít. Konejme každý svůj díl. Ježíš dal „každému odpovědnost za jeho práci“ (Mk 13,34) a každý bude odměněn „podle toho, jak jednal“ (Zj 22,12). Každý bude souzen „za to, co činil ve svém životě“ (2K 5,10), a „vydá počet Bohu“ (Ř 14,12).

Chopme se díla kdekoli a kdykoli. Dělejme ho nejdříve v našem nejbližším okolí, u našich vlastních dveří. Konejme pouze to, co je pro dobro lidí a pro slávu Boží. Nechme zmizet své já a s modlitbami víry pracujme pro Toho, který zemřel, abychom my mohli žít. Jdeme postupně za svými sousedy a přibližme se k nim. Mějme s nimi soucit, modleme se za ně, hledejme příležitost něco dobrého pro ně vykonat, a pokud to bude možné, pár jich shromáždíme a jejich potměným myslím představujeme Boží slovo. Budme bdělí a co možná nejvíc využívejme výsady, že spolu s Bohem můžeme pracovat na jeho vinici.

Oživení začíná jedním člověkem

Konkrétní sbor bude probuzen a oživen v okamžiku, kdy některý jeho člen začne vážně usilovat o Boží pozhnání. Žízni po Bohu, ve víře se táže a podle toho dostává. Jde do díla s vážností, cítí velkou závislost na Pánu a ostatní se probouzejí a hledají obdobné pozhnání. Nebude však opomenuto ani společné dílo církve – ve správnou dobu budou

stanoveny větší plány. Avšak osobní úsilí a zájem o naše přátele a sousedy udělá mnohem víc, než lze odhadnout.

Ti, kdo byli a jsou v získávání ostatních lidí nejúspěšnější, byli muži a ženy, kteří se nehonosili svými schopnostmi, ale kteří chodili v pokoře a víře a Bůh s nimi spolupracoval v díle obrácení srdcí těch, které k tomu vyzývali.

Ježíš konal právě takové dílo. Přibližoval se k těm, kterým chtěl být ku prospěchu. Nečekal na sbory, až se shromáždí. Velké pravdy svěřoval jednotlivcům. Žena u studny v Samarii uslyšela nádherná slova: „Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému“ (J 4,14). Rozhovor s pokornou Samaritánkou se nemínil účinkem. Slova, která vyšla ze rtů božského Učitele, pohnula srdcem posluchačky. Ochotně ho uznala. Cítila moc jeho charakteru a nebeský vliv, který se pojal s jeho slovy pravdy. Její srdce naplnila dokonalá důvěra. Zapomněla na svůj úkol u studny a spěchala, aby obyvatelům svého města zvěstovala jeho slávu. Mnozí opustili svá zaměstnání, aby se mohli za oním cizincem u Jakobovy studny vydat. Zasykali ho otázkami a dychtivě přijímali vysvětlení mnoha věcí, kterým nerozuměli. Z jejich myslí začal odcházet zmatek. Byli jako lidé v temnotě, kteří jdou za náhlým paprskem, dokud nenaleznou den. Ježíš oslovil jediného člověka, který se stal prostředkem k oslovení dalších lidí a k jejich přivedení ke Spasiteli světa.

Oživení podněcuje misii – a misie oživení

Boží dílo bude na zemi dosahovat pokroku, pokud „budeme hořet“ a ostatní budou tímto ohněm zapáleni. ... Zahálka a náboženství se spolu nesnesou. Příčina naší vlažnosti v křesťanském životě je nečinnost v díle Božím. Pokud neudržíme naše svaly v dobré kondici, zeslábnou a stanou se nepoužitelnými. Stejně to funguje i s naším duchovním životem. Abychom byli silní, musíte cvičit. Cvičme proto víru v Boha tím, že uskutečneme zaslíbení, jež nám dal Kristus: „Vezměte na sebe mé jho

a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším“ (Mt 11,29). Otvíráme Písmo s někým, kdo je ve tmě, a nebudeme si stěžovat na únavu a nedostatek zájmu v duchovní oblasti. Naše srdce bude probuzeno k úzkosti o ostatní, naplní je radost z důkazů víry a my budete vědět, že „kdo obcerstňuje, bude také obcerstven“ (Př 11,25). S živou vírou se dožadujeme Božích zaslíbení.

Příliš mnoho hřiven je zabaleno v plátně a zahrabáno v zemi. Když Ježíš odešel, zanechal své dílo svým následovníkům. Všechny zve ke spolupráci. Jsou ale i takoví, kteří nemají „nic na práci“ a neoprávněně se vymlouvají. „Nemít nic na práci“ je důvodem mnoha útrap mezi věřícími. Mysl lenochů plní satan svými vlastními plány. Pokud jsou naše srdce a mysl nezaměstnané, poskytují mu místo, kam seje semena pochyb a skepse. Ti, kdo nemají co dělat, naleznou čas na klábosení, roznášení důvěrností, pomluvy a vyvolávání rozbrojů. „Nemít nic na práci“ přináší zlé svědectví a neshody do Kristovy církve. Ježíš říká: „Kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje“ (Mt 12,30).

Zákon Boží je pošlapáván, krví smlouvy je opovrhováno. Můžeme v této situaci složit své ruce do klína a říct, že nemáme nic na práci? Probudme se! Bitva zuří. Dobro a zlo se blíží ke svému závěrečnému boji. Pochodujme pod praporem Krista, bojujme dobrý boj víry a získáme věčná ocenění. Pravda zvítězí a my skrze Toho, který nás miluje, budeme moci být vítě-

zové. Hodiny zkoušky se uzavírají. Udělejme vše pro to, abychom mohli oslovovat lidi, za které Kristus zemřel, a oslavovat tak našeho nebeského Otce.

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Jaká je souvislost mezi oživením a misí? Neměli bychom místo volání po oživení zaměřit naše síly na nesení evangelia a na to, „aby dílo bylo vykonáno“?
2. V evangeliu Jana ve 4. kapitole si přečtete příběh o samařské ženě u studny. Jaký způsob použil Ježíš k oslovení jejího srdce? Jak důležité jsou tyto principy v naší evangelizaci?
3. Občas si můžeme myslet, že je náš příspěvek k misii nevýznamný a slabý. Co by asi o těchto našich myšlenkách a pocitech řekl Ježíš? Co je středem misie?

ELLEN WHITEOVÁ (1827–1915)
BYLA JEDNÍM Z PRŮKOPNÍKŮ
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO
DNE; JEJÍ DÍLO JE MEZI
ADVENTISTY VNÍMÁNO JAKO
PROROCKÝ HLAS

Tento článek je výňatek textu publikovaného v časopise Advent Review and Sabbath Herald z 13. března 1888.

Advent, časopis Církve adventistů sedmého dne v ČR a SR, číslo 9/2012

11x ročně vydává nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.
Roztocká 5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, <http://www.adventorion.cz>
Registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 1210-3365
Vychází: 19. 9. 2012
Objednávky v ČR: Roztocká 5, 160 00 Praha 6
Tel.: 233 320 767; 603 553 628, e-mail: expedice@adventorion.cz
Objednávky v SR: Šafárikova 9, 038 61 Vrútky
Tel./fax: (043) 428 26 70, e-mail: adventorion@adventorion.sk

Odpovědný redaktor: Dan Hrdinka
Příspěvky můžete zasílat na e-mail: hrdinka@adventorion.cz
Inzerce můžete zasílat na e-mail: redakce@adventorion.cz
Redakce si vyhrazuje právo dodané příspěvky krátiť.
Ilustrace: Steve Creitz
Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava
Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice